

VÉGH MIKLÓS:

TÁVOLI SZERELMESEMNEK

Nehéz utat jelölt a sors nekünk,
s megyünk, megyünk, mert mást mit is tegyünk:
megláncolt lábbal,
két év távolából,
százmérföldekkel ujjaink között
így vergődünk.
Már vágyunk teljesülte
csak mély álomban, néha-néha int,
és odavannak — bárhogy is tagadjuk —
tán odavannak legszebb éveink.

Nekünk nincs időnk apró örömök
melegét fogni tenyerünk között,
s apró gondoktól
félszünk tántorít el:
a húr, amely a szívünk közé feszült
csupán mély rezdülésre hangolódott.
Sorsunkban nincsenek testvéreink,
és odavannak — bárhogy is tagadjuk —
tán odavannak legszebb éveink.

De mindennapi lágy szelet kenyért,
szelet vető alkony lehetét,
az éjszakának
apró rezdülését
magamhoz véve téged áldalak,
mert vagy nekem,
mert megtagadva mindent,
mindent Te adsz, s örökre adsz megint,
s nincs megbánás, mi tőled elsöpörne,
bár odavannak legszebb éveink.

NAGY ISTVÁN:

MUNKÁBAN, SZERELEMBEN

Futok a dombra fel
izgatott lihegésemmel versenyt fírad a széllel:
előttem a tegnapi otthon,
apámat kísérték tizenöt évvel ezelőtt,
így lépett ki lassan az életemből
s most haragvó vagyok, keserű-konok,
minden szóra felszisszenő, megbántott farkas,
járom az utcákat, kiabálni szeretnék